

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

“Έπειτα ειπε δυνατά :

— Φίλε μου κύριε Στραβοχέρη, δεν εξακολουθείς τον περίπατό σου ;

— Φίλε μου κύριε Λοβέρτ, απάντησε ο Στραβοχέρης, ο περίπατός μου τελείωσε. Κουράστηκα πειά.

Και λέγοντας αυτά, ο Στραβοχέρης πήγε κι έκατος στο πεζούλι ενός μεγάλου πηγαδιού, που βρισκόταν γέ μια άπ’ τής γωνιές της πλατείας.

— ‘Υπομονή, σκέφτηκε ο Γουλιέλμος’ σήμερα δε θα μάθουμε τίποτ’... Αναλογίστηκε όμως την απελπισία του φίλου τον Πλουσέτ αν έγύριζε άπρακτος και γι’ αυτό ορκίστηκε μέσα του να μην αφήσει ούτε στιγμή το Στραβοχέρη, αν δεν του έλεγε όλη την αλήθεια.

— Στέφανε, ειπε τότε με τόνο απειλητικό, κατεργάρη, παλιάνθρωπε, τί την έκανεσ τή Μαγδαληνή ;

— Μπα ! μουμουρίσες ο σχοινιάς, πάλι τά ίδια έχομε ;

Και άρχισε να σφουρίξη διάφορα.

— Στέφανε, ξανάπε πάλι ο μυλωνάς τρίζοντας τά δόντια άπ’ το θυμό του, πέσουν την αλήθεια, όσο εινε ακόμη καιρός, γιατί άργότερα θα εινε άργά. Δός μας τή Μαγδαληνή και σού δώνα το λόγο τής τιμής μου ότι δε θα πάθεις τίποτα.

— Λοβέρτ, καλέ μου φίλε, απάντησε ο Στραβοχέρης, με όλη την καλή θέληση που έχω, δεν μπορώ να σε πληροφορήσω για πράγματα που δεν τά ξέρω.

— Πολύ καλά, μουμουρίσες ο Γουλιέλμος.

— Ως που να τά μάθεις όμως δεν θα σ’ αφήσω άπό κοντά...

— ‘Όπως αγαπάς θα χαρώ μάλιστα πολύ που θαχω μιά τόσο ευχάριστη συντροφιά.

‘Ο Λοβέρτ έσώπασε. Σταύρωσε τά χέρια του πίσω του, και άρχισε να κόβη βόλτες μπρός στο Στραβοχέρη.

‘Ο Στέφανος πάλι πνιγόταν άπό τή μανία του. Προσπαθούσε να διασκεδάση πετώντας πετραδάκια μέσ’ στο νερό, σκεπτόμενος με ποιόν τρόπο θ’ άπομάκρυνε άπό κοντά του τον έννοχλητικό αυτό φύλακα. ‘Αξαφνα ένα καταχθόνιο σχέδιο του ήθε και τó καχεκτικό πρόσωπό του φατίστηκε μονομιιάς.

— Τί ώραία νύχτα ! φώναξε. Και πώς την άπολαμβάνουν εκεί κάτω στον κομψό μύλο σας! Μά την πίστη μου ! νοιώθω μεγάλη χαρά που κρατώντας σας εδώ, κύριε Λοβέρτ, προσφέρω μιά μεγάλη ύπηρεσία σε δυό πρόσωπα πολύ άγαπητά και πολύ έντιμα.

‘Ο Λοβέρτ μηχανικά έδωσε προσοχή στα λόγια του.

— Τό πρώτο άπό τά πρόσωπα αυτά εινε ή νεαρά θελητική ‘Ιωάννα, ή ένάρετη σύζυγός σας...

‘Ο Γουλιέλμος αναλήθησε και κοίταξε τó Στραβοχέρη.

— ‘Όσο για τó άλλο, εξακολούθησε με την ίδια άπάθεια, ειν’ ένας χαριτωμένος αξιωματικός τού βασιλέως !...

— ‘Αξιωματικός !... ξανάπε ο Γουλιέλμος, χωρίς να καταλαβαίνει.

— Που όλοι τόν ξέρουν στην Τουραίνη, εκτός άπό σάς, έννοείται, άφέντη μου.

‘Ο Λοβέρτ έμεινε σιωπηλός γιατί δε μπορούσε να καταλάβει τίποτε. ‘Εξαφνα όμως τά χαρακτηριστικά του άλλωθήθηκαν, χλώμισσε κι όρμησε κατά τού Στραβοχέρη φωνάζοντας :

— ‘Αθλιε !...

‘Ο Στραβοχέρης φοβισμένος, πήδησε προς τά πίσω. Τά κίνημά του ειταν δέληριο, γιατί βρέθηκε εξαφνα πλάι στο άνειγμα του πηγαδιού, έχασε τήν Ισορροπία του κι έπεσε μέσα όπου ειγνε άφαντος.

— Ένας ύπόκαφος κρότος ίκούστηκε, ο κρότος ενός σώματος που πέφτει ταραζώντας τήν ήσυχία τών νερών και τίποτε παραπάνω.

Τό δυστύχημα ειγνε τόσο γρήγορα και με τέτοιο άπροσδόκητο τρόπο, ότε ο Γουλιέλμος δεν πρόφτασε να κάνει ούτε ένα κίνημα για να ήμιοδίση τήν πτώση.

Όταν συνήλθε άπό τó ξαφνιασμό του δε σκέφτηκε τίποτε άλλο παρό πάς να βοηθήση τó δυστυχημένο τó Στραβοχέρη.

‘Αλλά μόνος του καθός ειγανε, τί μπορούσε να κάνει ; ‘Αν ή άλυσίδα τού πηγαδιού βρισκόταν στη συνηθισμένη τής θέση, θα προσπαθούσε να κατεβή μέσ’ στο πηγάδι και να τόν τραβήξη. Μά, για κακή τύχη, ή άλυσίδα έλειπε.

‘Εσκυψε πάνω άπό τó στόμα τού πηγαδιού κι άρχισε να φωνάζει δυνατά τó Στραβοχέρη. Καμιά απάντησις.

Τότε ο Γουλιέλμος άρχισε να τά βάζη με τόν εαυτό του που ειγνε αιλία να πνιγή ένας άνθρωπος. Γιατί ; να θιμώσει ; Μήπως

ή ύπόληψη που έτρεφε στη γυναίκα του τήν ‘Ιωάννα δεν ειταν άπάνω άπό κάθε ύποψία και κάθε σκοφαντία ;

Συλλογιζόταν όλ’ αυτά και χωρίς να θέλη, έρευνώντας τó μνημονικό του, έψαχνε να βρει τί τάχα άπό τή διαγωγή τής γυναίκός του μπορούσε να δικαιολογήσει τά λόγια τού Στραβοχέρη.

Χίλια δυό άσημαντα γεγονότα, διάφορες κουβέντες τής ‘Ιωάννας ήρθαν στο μυαλό του, γεγονότα και κουβέντες χωρίς καμιά άπολύτως σημασία ειν’ αλήθεια, μά που έφτασαν για τó του φουσκάσιουν τήν καρδιά.

Τό δηλητήριο που τόν έκέρωσε ο Στραβοχέρης ειχε άρχίσει τήν ένέργειά του.

‘Εμεινε πολλή ώρα εκεί, βυθισμένος στις σκέψεις του. ‘Αξαφνα όμως μιά βουή, μπροδεμένη, παράδοξη, που έρχόταν άπό διάφορα σημεία τής πόλεως, τόν έτραβήξε άπό τή βύθισή του.

‘Ο Γουλιέλμος ξαφνιασμένος προχώρησε ως τή μέση τής πλατείας.

‘Η βουή έξύγανε όλοένα κάποτε κοβόταν εξαφνα, και τότε μέσα στη βαθεία σιωπή ακουγόταν ο θόρυβος μιάς συγχρούσεως, συνοδευόμενος άπό τόν κρότο πετρών που έπεφταν βροχούδων.

— Τί τρέχει ; ψιθύρισε ο Γουλιέλμος.

‘Η απάντησις ειταν πρόχειρη. Μπρός στο μυλωνά άπλωνόταν ένας πλατύς δρόμος, που μπορούσε να τόν έπισκοπήση ως τήν άλλη του άκρη, γιατ’ ή νύχτα ειταν αειρία.

‘Ο έρμημος αυτός δρόμος γέμιζε εξαφνα άπό κόσμο, ένας χειμαρρος άπό άνθρωπος ξεχύθηκε σ’ αυτόν. Κι’ όλο αυτό τó πλήθος έσιωπούσε, δεν έβγαζε ούτε ψιθύρο...

Στή γωνιά τού δρόμου αυτού, ειταν στημένος ένας μεγάλος ώραιος σταυρός άπό μαρμαρο, στις πλευρές, τού όποιου τρία άγάλματα ήσαν σκαλισμένα. Τό πρώτο ειταν τή: Παναγιάς, τó άλλο τού: ‘Αγιου ‘Ιωάννου και τó τρίτο τού ‘Αγιου ‘Ελευθερίου, τών τριών δηλαδή προστατών τής Τουραίνης.

‘Ο Γουλιέλμος βλέποντας τó πλήθος να πλησιάζει όλοένα, νόμισε ότι τó μνημείο αυτό θα τó χώριζε σε δυό ορέματα. ‘Αλλά γελάστηκε.

‘Η μάζα αυτή τών ανθρώπων στάθηκε μιά στιγμή και κατόπιν ο σταυρός και τ’ άγάλματα ύπó τήν πίεση τής σοριάστηκαν κάτω.

‘Ο Γουλιέλμος τά κατάλαβε όλα.

Οι μεταρροθμισται ειχαν άρχίσει να πραγματοποιούν τες άπειλές τους. ‘Στοιμαζότανε τó δράμα, στο όποιο ή πράξις αυτή άποτελούσε τόν πρόλογο.

Πράγματι, άφοϋ γκρέμισε τó σταυρό και τ’ άγάλματα, τó πλήθος εξακολούθησε τήν πορεία του, πέρασε τή μεγάλη άγορά και στάθηκε μπρός στον πυλώνα τής εκκλησίας τού ‘Αγιου Κεντίου.

Τότε μιά φωνή άκούστηκε άπ’ όλα τά στόματα :

— ‘Ας πραγματοποιήθ’ ή προφητεία τού προφητου ‘Ιεζεκιήλ που λέει : ‘Τά θυσιαστήρια ύμωv έρημωθήσονται και τά σκηνώματα τών ειδώλων ύμωv κατασυντριβήσονται.

— ‘Αμήν ! ξανάπε τó πλήθος.

Και, μέσ’ άπ’ αυτό, έξώρμησε καμιά πενήνταριά άντρες, κρατώντας με κόπο μιά τεραστία δοκό. Μόλις έφτασαν μπρός στην πόρτα τής εκκλησίας, τήν κατάφεραν με δύναμη άπάνω τής. ‘Η πόρτα, αν και άντίχησε δυνατά, δεν έσάλαψε διόλου άπ’ τή θέση τής.

‘Αλλοι σαράντα άντρες επανάλαβαν τó πείραμα.

‘Ενθ’ τó πλήθος τών Καλβινιστών τραγουδούσε διάφορες θρησκευτικούς ψαλμούς, ή πόλις έντοματαξ άρχισε να ξυπνάει τρομαγμένη. Φότα έβλεπες παντού και τά παντζούρια άνοιγόντας χτυποδσαν με κρότο στους τοίχους. Οι κραυγές τών γυναικών συνόδευαν τες βλαστήμιες τών άνδρών που όπλιζόντουσαν βιαστικά.

‘Από στιγμή σε στιγμή ή όχλοβή μεγάλωνε και άπλωνότανε σ’ όλα τά σημεία τής πόλεως.

Οι διαμαρτυρόμενοι ειχαν άρχίσει διά μιάς τήν επίθεση έναντίον όλων τών εκκλησιών τών καθολικών. Καταστροφαι και συγκρούσεις έλάμβαναν χώραν...

Καταστροφαι και συγκρούσεις έλάμβαναν χώραν...

Τό δεύτερο άπό τά πρόσωπα αυτά εινε ή νεαρά θελητική ‘Ιωάννα, ή ένάρετη σύζυγός σας...

‘Ο Γουλιέλμος αναλήθησε και κοίταξε τó Στραβοχέρη.

— ‘Όσο για τó άλλο, εξακολούθησε με την ίδια άπάθεια, ειν’ ένας χαριτωμένος αξιωματικός τού βασιλέως !...

— ‘Αξιωματικός !... ξανάπε ο Γουλιέλμος, χωρίς να καταλαβαίνει.

— Που όλοι τόν ξέρουν στην Τουραίνη, εκτός άπό σάς, έννοείται, άφέντη μου.

‘Ο Λοβέρτ έμεινε σιωπηλός γιατί δε μπορούσε να καταλάβει τίποτε. ‘Εξαφνα όμως τά χαρακτηριστικά του άλλωθήθηκαν, χλώμισσε κι όρμησε κατά τού Στραβοχέρη φωνάζοντας :

— ‘Αθλιε !...

‘Ο Στραβοχέρης φοβισμένος, πήδησε προς τά πίσω. Τά κίνημά του ειταν δέληριο, γιατί βρέθηκε εξαφνα πλάι στο άνειγμα του πηγαδιού, έχασε τήν Ισορροπία του κι έπεσε μέσα όπου ειγνε άφαντος.

— Ένας ύπόκαφος κρότος ίκούστηκε, ο κρότος ενός σώματος που πέφτει ταραζώντας τήν ήσυχία τών νερών και τίποτε παραπάνω.

Τό δυστύχημα ειγνε τόσο γρήγορα και με τέτοιο άπροσδόκητο τρόπο, ότε ο Γουλιέλμος δεν πρόφτασε να κάνει ούτε ένα κίνημα για να ήμιοδίση τήν πτώση.

Όταν συνήλθε άπό τó ξαφνιασμό του δε σκέφτηκε τίποτε άλλο παρό πάς να βοηθήση τó δυστυχημένο τó Στραβοχέρη.

‘Αλλά μόνος του καθός ειγανε, τί μπορούσε να κάνει ; ‘Αν ή άλυσίδα τού πηγαδιού βρισκόταν στη συνηθισμένη τής θέση, θα προσπαθούσε να κατεβή μέσ’ στο πηγάδι και να τόν τραβήξη. Μά, για κακή τύχη, ή άλυσίδα έλειπε.

‘Εσκυψε πάνω άπό τó στόμα τού πηγαδιού κι άρχισε να φωνάζει δυνατά τó Στραβοχέρη. Καμιά απάντησις.

Τότε ο Γουλιέλμος άρχισε να τά βάζη με τόν εαυτό του που ειγνε αιλία να πνιγή ένας άνθρωπος. Γιατί ; να θιμώσει ; Μήπως

ή ύπόληψη που έτρεφε στη γυναίκα του τήν ‘Ιωάννα δεν ειταν άπάνω άπό κάθε ύποψία και κάθε σκοφαντία ;

Συλλογιζόταν όλ’ αυτά και χωρίς να θέλη, έρευνώντας τó μνημονικό του, έψαχνε να βρει τί τάχα άπό τή διαγωγή τής γυναίκός του μπορούσε να δικαιολογήσει τά λόγια τού Στραβοχέρη.

Χίλια δυό άσημαντα γεγονότα, διάφορες κουβέντες τής ‘Ιωάννας ήρθαν στο μυαλό του, γεγονότα και κουβέντες χωρίς καμιά άπολύτως σημασία ειν’ αλήθεια, μά που έφτασαν για τó του φουσκάσιουν τήν καρδιά.

Τό δηλητήριο που τόν έκέρωσε ο Στραβοχέρης ειχε άρχίσει τήν ένέργειά του.

‘Εμεινε πολλή ώρα εκεί, βυθισμένος στις σκέψεις του. ‘Αξαφνα όμως μιά βουή, μπροδεμένη, παράδοξη, που έρχόταν άπό διάφορα σημεία τής πόλεως, τόν έτραβήξε άπό τή βύθισή του.

‘Ο Γουλιέλμος ξαφνιασμένος προχώρησε ως τή μέση τής πλατείας.

‘Η βουή έξύγανε όλοένα κάποτε κοβόταν εξαφνα, και τότε μέσα στη βαθεία σιωπή ακουγόταν ο θόρυβος μιάς συγχρούσεως, συνοδευόμενος άπό τόν κρότο πετρών που έπεφταν βροχούδων.

— Τί τρέχει ; ψιθύρισε ο Γουλιέλμος.

‘Η απάντησις ειταν πρόχειρη. Μπρός στο μυλωνά άπλωνόταν ένας πλατύς δρόμος, που μπορούσε να τόν έπισκοπήση ως τήν άλλη του άκρη, γιατ’ ή νύχτα ειταν αειρία.

‘Ο έρμημος αυτός δρόμος γέμιζε εξαφνα άπό κόσμο, ένας χειμαρρος άπό άνθρωπος ξεχύθηκε σ’ αυτόν. Κι’ όλο αυτό τó πλήθος έσιωπούσε, δεν έβγαζε ούτε ψιθύρο...

Στή γωνιά τού δρόμου αυτού, ειταν στημένος ένας μεγάλος ώραιος σταυρός άπό μαρμαρο, στις πλευρές, τού όποιου τρία άγάλματα ήσαν σκαλισμένα. Τό πρώτο ειταν τή: Παναγιάς, τó άλλο τού: ‘Αγιου ‘Ιωάννου και τó τρίτο τού ‘Αγιου ‘Ελευθερίου, τών τριών δηλαδή προστατών τής Τουραίνης.

‘Ο Γουλιέλμος βλέποντας τó πλήθος να πλησιάζει όλοένα, νόμισε ότι τó μνημείο αυτό θα τó χώριζε σε δυό ορέματα. ‘Αλλά γελάστηκε.

‘Η μάζα αυτή τών ανθρώπων στάθηκε μιά στιγμή και κατόπιν ο σταυρός και τ’ άγάλματα ύπó τήν πίεση τής σοριάστηκαν κάτω.

‘Ο Γουλιέλμος τά κατάλαβε όλα.

Οι μεταρροθμισται ειχαν άρχίσει να πραγματοποιούν τες άπειλές τους. ‘Στοιμαζότανε τó δράμα, στο όποιο ή πράξις αυτή άποτελούσε τόν πρόλογο.

Πράγματι, άφοϋ γκρέμισε τó σταυρό και τ’ άγάλματα, τó πλήθος εξακολούθησε τήν πορεία του, πέρασε τή μεγάλη άγορά και στάθηκε μπρός στον πυλώνα τής εκκλησίας τού ‘Αγιου Κεντίου.

Τότε μιά φωνή άκούστηκε άπ’ όλα τά στόματα :

— ‘Ας πραγματοποιήθ’ ή προφητεία τού προφητου ‘Ιεζεκιήλ που λέει : ‘Τά θυσιαστήρια ύμωv έρημωθήσονται και τά σκηνώματα τών ειδώλων ύμωv κατασυντριβήσονται.

— ‘Αμήν ! ξανάπε τó πλήθος.

Και, μέσ’ άπ’ αυτό, έξώρμησε καμιά πενήνταριά άντρες, κρατώντας με κόπο μιά τεραστία δοκό. Μόλις έφτασαν μπρός στην πόρτα τής εκκλησίας, τήν κατάφεραν με δύναμη άπάνω τής. ‘Η πόρτα, αν και άντίχησε δυνατά, δεν έσάλαψε διόλου άπ’ τή θέση τής.

‘Αλλοι σαράντα άντρες επανάλαβαν τó πείραμα.

‘Ενθ’ τó πλήθος τών Καλβινιστών τραγουδούσε διάφορες θρησκευτικούς ψαλμούς, ή πόλις έντοματαξ άρχισε να ξυπνάει τρομαγμένη. Φότα έβλεπες παντού και τά παντζούρια άνοιγόντας χτυποδσαν με κρότο στους τοίχους. Οι κραυγές τών γυναικών συνόδευαν τες βλαστήμιες τών άνδρών που όπλιζόντουσαν βιαστικά.

‘Από στιγμή σε στιγμή ή όχλοβή μεγάλωνε και άπλωνότανε σ’ όλα τά σημεία τής πόλεως.

Οι διαμαρτυρόμενοι ειχαν άρχίσει διά μιάς τήν επίθεση έναντίον όλων τών εκκλησιών τών καθολικών. Καταστροφαι και συγκρούσεις έλάμβαναν χώραν.

‘Ο Γουλιέλμος ειχε συνέλθει πειά άπό τή βύθισή του. Ξεχνώντας τή γυναίκα του, ξεχνώντας τó Στραβοχέρη, ξεχνώντας τή Μαγδαληνή, δε θυμήθηκε παρό ένα πράγμα.

Τό καθήκον του τόν προσκαλούσε στη συνοικία του. Ειχε ύποχρέωση να υπερασπιστή τήν εκκλησία τής έννορίας του, τόν ‘Αγιο Πέτρο.

(Ακολουθεί)